

Placówka "Estezet"
L.dz. 967/44
New York, dn. 21.IX.44
Partia Demokratyczna a
C.I.O.
Zr. prasa

967

Szef Oddz. Inf. Wyw. Szt. N. W.
/przez Szefa Wydz. Wyw./Est.

Przedstawiam w załączeniu tłumaczenie z angielskiego artykułu:
"Czy C.I.O. /Congress of Industrial Organizations/ opanuje partię
demokratyczną?" Artykuł napisany przez Louis WALDMANN'a ukazał się
w numerze "The Saturday Evening Post" z dn. 26.VIII.44 wychodzącego
w New Yorku.

2 zał.

Kierownik Placówki

Maracz
B

344

CZY C.I.O. OPANUJE PARTIE DEMOKRATYCZNA .

Nowy typ "Uniwersytetu" został stworzony na terenie Stanów Zjednoczonych. "Rektorem tego nowego instytutu edukacyjnego został p. Sidney Hillman, "dziekanem nauk" p. Philip Murray, słuchaczami zaś robotnicy amerykańscy członkowie C.I.O. w ilości 5000.000 -

Ich profesorowie nauk politycznych oczekują, że studenci przystępujący do tego nowego "College", otrzymają instrukcje w pracy tej nowej maszyny politycznej, opłata zaś będzie dobrowolna, oczywiście w postaci składki w wysokości 1 dol. później zaś będą się starać o dalsze kontrybucje.

Nazwa tej nowej "wyższej szkoły nauk politycznych brzmi "PAC" tzn. Political Action Committee of the Congress of Industrial Organizations; Salami wykładowemi są tysiące hall-ów C.I.O. związków rozrzuconych po całych Stanach Zjednoczonych. Podstawowemi podręcznikami są serje panfletów, okólników plakatów, gazet i różne artykuły z różnych periodyków. Ponadto będą również urządzone odczyty /wykłady/ na temat "Dlaczego i w jakim stopniu - praca - powinna odgrywać rolę w życiu politycznym".

Przywódcy C.I.O. biorący już bardzo żywy udział w życiu politycznym, oczekują pójścia ich śladem poszczególnych członków organizacji.

Smith Connally Act oraz Hatek Corrupt Practices Act, kładą duży nacisk na "edukacyjny" charakter PAC.

Mr. Hillman Prezes PAC, na zebraniu Komitetu Senatu zaprzeczył jakoby czynności PAC "edukacyjnej i bezstronnej organizacji" pogwałciły prawa które wykluczają udzielanie kontrybucji finansowych na kampanje polityczne przez Związki pracownicze lub Korporacje.-

Hillman określił Political Action Committee, jako stały i będący /ciągłą/ agencją C.I.O. działającą na polu politycznej edukacji.

W okresie do 7.XI.r.b. okaże się jasnym dla głosujących amerykańców, że PAC wywiera potężny nacisk na politykę i że jego istnienie jest wyłącznie w celu stworzenia maszyny politycznej działającej na skalę narodową - i tak skutecznej jak postępowanie w swoim czasie /wesołego/ Tammany Hall w zjednywaniu głosujących i dawaniu rad głosującym.-

Po za ostrożnymi wypowiedziami się p. Hillmana i jego zdolnych asystentów - zdecydowane dążenie PAC i New Dealu jest zjednanie Partji Demokratycznej. Mr. Hillman odgrywał b. poważną rolę na Konwencji Demokratycznej w Chicago, popierając program PAC i jego kandydatów i wyróżnił się jako mistrz politycznych manewrów i człowiek bez żadnych skrupułów przy którym starzy przywódcy demokratyczni wyglądali na nowicjuszy.

Nie powiodło się Hillmanowi uzyskanie renominacji H.A.Wallaca na v. prezydenta którego wybór stawiał na pierwszym miejscu, natomiast udało mu się uniemożliwić nominacje I.F.Bynnesa b. sędziego Sądu Najwyższego i Dyrektora Biura Mobilizacji, który mając poparcie Biłlego Domu i przywódców demokratycznych przybył do Chicago przekonany o swym wyborze. Hillman po głosowaniu przeciwko Byrnes'owi, oświadczył iż zrobił to zgodnie z życzeniem prezydenta.

Senator H.S.Truman z Missouri był drugim Kandydatem PAC na v. prezydenta - i gdy okazało się że Wallace nie przejdzie wielu delegatów PAC głosowało za Trumanem.-

Natychmiast po wyborze, p.Hillman zapewnił senatora Trumana o całkowitym i najgorętszym poparciu PAC'a.

W kwietniowym wstępnym głosowaniu w New Yorku p. Hillman łącząc

się z komunistami zdobywa American Labor Party - zaś prawe skrzydło ALP zasadniczy założyciel związku w 1936 r. a pokonane przez Hillmana stwarza nowy Związek p.n. Liberal Party.

Wielu przebiegłych demokratów martwi się obecnie rosnącym wpływem PAC i jego przenikaniem do Partii Demokratycznej. Obawiają się oni ponadto że PAC będzie podobnie postępować wszędzie t.zn. na lokalną, stanową i narodową skalę oraz że osiągnie decydujący wpływ w Partji albo ją rozłamie.

Sen. J.W.Barley z North Carolina mając za sobą ciche błogosławieństwo Roosevelta, zagroził im wystąpieniem z Partii Demokratycznej jeżeli PAC będzie nadal odgrywał polityczną rolę.

Niewątpliwie sen. Barley przedstawia opinie wielu północnych i większej części demokratów z południa.

Zarówno od demokratycznych jak i Republikańskich senatorów i reprezentantów przychodzą nalegające żądania przeprowadzenia dokładnej inwestygacji PAC - I jeżeli więc okazałoby się że PAC pogwałcił Smith Connaly Akt - pociągnąć go do odpowiedzialności. Przeczuwają oni w PAC groźbę przeprowadzenia kampanii 44 r.

Bez względu na to czy PAC jest uważany jako groźba czy też obietnica, powinno być wiadomem, że jest to potężna, czynna dobrze finansowana organizacja polityczna, popierana przez wszechpotężne unje i mająca zdolnych i kompetentnych przywódców, którzy są całkowicie oddani sprawie i przezwyciężają wszelkie trudności.

Ci zdolni i bystrzy politycy unii mają na celu stworzenie ze wszystkich członków CIO, American Federation of Labor i Railroads Brotherhoods tak wielką polityczną maszynę o jakiej nawet Samuel Gampier nie śnił.

Szkolenie zwolenników CIO nie ma nic wspólnego ze studiami A. Smith'a, ani Ricarda, Karola Marxa, S.Chasa, M.Keynes'a lub też Hansena.

Nie jest to żadna teoria ekonomiczna ale praktyczna Siła polityczna.

PAC jest żywotną i wewnętrzną częścią New Deal'u w Partji Demokratycznej.

Sidney Hillman, jest zręcznym dobrym mówcą zdolnym przywódcą, który przez wiele lat był w kontakcie z Białym Domem. - Jest on prezesem Amalgamatet Clothing Workers of America i honorowym prezesem American Labor Party.

Kiedy stało się wiadomym, że możemy być wciągnięci do wojny Hillman był jednym z przywódców robotniczych, który cieszył się zaufaniem i poparciem Prezydenta, okazało się to przez mianowanie Hillmana wraz z W.S.Kundsen'em jednym z dyrektorów w office of Production Management i Labor Division of O.P.M.- Trudno więc byłoby uwierzyć by jego obecne czynności nie byłyby aprobowane przez Biały Dom.

Drugi nieoficjalny związek z New Dealem jest przez C.B.Baldwina obecnego Dyrektora PAC występującego jako pomocnika prezesa.- Poprzednio Baldwin był administratorem Farm Seenzeby Administration, faworyzowany przez New Deal; Baldwin idzie śladem innych funkcjonariuszów New Deal'u którzy zostali zwolnieni dla roboty w Kampanji, a później wrócili zpowrotem do biurokratycznej administracji.

Przedstawiony przez Dies Cominittee "rekord" telefoniczny wyjawia ścisły związek pomiędzy PAC, Białym Domem, Vice prezydentem, Departamentem Rolnictwa i miejscowymi dyrektorami FSA. PAC miał ponadto 28

rozmów z Białym Domem, z Wallac'em oraz rozmowy z wieloma pomocnikami Prezydenta.

Również notatki telefoniczne stwierdzają wiele rozmów PAC z urzędnikami Departamentu Stanu, Rolnictwa i innymi agencjami rządowymi.

W/g oświadczenia Hillmana PAC nie stwarza niezależnej partii pracy, opartej na wzór Angielskiej Labor Party lub Cooperative Commonwealth Federation of Canada, nie planuje również trzeciego Stronictwa w obecnym czasie, co mogłoby tylko wprowadzić rozdźwięk i rozłam "pracy" i dać możliwość elekcji politycznych przeciwnikom. Nadmieniał on ponadto iż z powodu różnych praw i zasad wyborczych w poszczególnych 48 Stanach jest za trudnym stworzenie Narodowej Partii Pracy.- Dla obalenia tych i innych przeszkód trzeba byłoby lat, lecz wypadki biegną za szybko żeby można tworzyć nową partię. PAC zaś jest przekonany że odświeżenie i opanowanie Partii Demokratycznej będzie zadaniem dużo łatwiejszym.

PAC został powołany do życia na nadzwyczajnym posiedzeniu wykonawczego Komitetu Kongresu Przemysłowych Organizacji 7.7.44 r. na prezesa którego został wyznaczony przez prezesa CIO, p. Murray, p. S. Hillman zaś na sekretarza, p. J. Thomas prezes, "United Automobile and Aircraft Workers of America" które posiada 1000.000 członków i które jest największą unią /robotniczą/ na świecie.-

Wkrótce potym p. Hillman ogłosił podział kraju na 14 okręgów wyborczych PAC wyznaczając kilkunastu dyrektorów regionalnych. Obietnica jego czynności politycznej na narodową skalę została przyjęta jako zasada, przez wszystkich oprócz samych inicjatorów.

CIO tworząc PAC uczyniło to w zamiarze stworzenia stałej politycznej broni CIO dla jej potrzeb i również dla potrzeb całego narodu, osiągnięcia zwycięstwa w wojnie i pokoju.

Niewyraźna ta deklaracja jest do dyskusji. Okólnik został wydany dla organizacji w dystryktach kongresjonalnych.

Powiedziano leaderom CIO, że w skład tych dystryktów kongresjonalnych powinni wchodzić przedstawiciele "American Federation of Labor Railroad Brotherhood's, farm organisations, jak National Farmers Union, grupy religijne, organizacje kobiece, zawodowe i inne grupy komunalne.

Okólnik ten jest podobny do apelów pro komunistycznych organizacji "United Front"

Nadmienić trzeba, że siła organizacyjna PAC'u leży w 5000.000 członków CIO z lokalnymi uniami w każdym Stanie i centralnymi Komitetami w różnych Stanach i główniejszych miastach - tworząc, biorąc pod uwagę najbliższą rodzinę członków, grupę 14.000.000 głosów.

Polityka w kierunku rozproszenia kontraktów w całym kraju kojarzyła z przyjaźliwym nastawieniem administracji do "pracy" spowodowała założenie dużych Kolonji związków zawodowych. Hillman jako przewodniczący PAC jest niedaleki zbierania owoców swej pracy, jako dyrektor OPM, organizacji, która zapoczątkowała politykę decentralizacji przemysłowej.

Rezultaty praw wyborczych w maju 1944 r. poruszyły do głębi konserwatystów w partii republikańskiej i demokratycznej. Ale głosujący zażądali powrotu senatora C. Peppen z Florydy dzielnego administratora i senatora L. Hill z Alabamy.

Były senator R. Holt przypuszczając na oskabienie wpływu Roosevelta liczył na powrót do życia politycznego, lecz niestety zawiódł się. P. S. Larnes jeden z członków Committee Dies pod wpływem ataku

PAC był pokonany przy renowacji.

Ponadto PAC utraciło 2 reprezentantów z Alabamy p. Manarco i Newtoma. W Kalifornii nie tylko Cortelo został pokonany w demokratycznych przedwyborach ale przewodniczący Stanowej Legislatury "Little Dies Comm", także upadł przy renowacji, ponadto Helen Galrigan artystka filmowa otrzymała nominację na Kongres przy poparciu PAC, jest ona uważana w kręgach filmowych jako osoba b. lewicowa ale nie komunistka.

W drugim kongresyjnym dystrykcie Teksasu M. Dies niespodziewanie oświadczył, że z powodu choroby nie będzie ponownie kandydował.

I tak zasadniczy wrogowie komunistyczni zostali odsunięci bez walki.

Taktyka PAC jest dziwnie zbliżona do taktyki J. Stalina S. Pomperasa i H. Towuley'a. Opozycja do takich kongresmanów jak Dies, Harnes i Costelo idzie po linii polityki robionej przez Gampers'a jednego z założycieli i długoletniego prezesa AFL, który odrzucił ideę partii pracy, stosując zasadę wynagradzania przyjaciół i karania nieprzyjaciół w 2 największych partiach politycznych.

Towuley, był socialista, który w ostatnich prawyborach był kandydatem na senatora w North Dakota jako kontr-kandydat p. Ney'a użył strategii a to skaptowania republikanów w tradycyjalnych republikańskich stanach północno zachodnich.

Między 1915 - 1925 Tawuley i jego "bezpartyjna Liga" stała się nocną marą konserwatywnych republikanów w 15 Stanach.

Towuley kontroluje Stan północnej Dakoty przez szereg lat, pomaga w założeniu "Farmer Labor Party" w Minnesota i daje możliwość rozwoju La Follette' Progressive Party Wisconsin, w 1924 roku. Non partisan League współpracuje z AFL, Railroad Brotherhoods i socjalistyczną partią za pośrednictwem Conference for Progressive Political Action, zbiera prawie 5000.000 głosów za La Follette w czasie jego kampanji na prezydenta.

Towuley opanowuje prawyborcy swoją Ligą wystawiając swych własnych kandydatów.

PAC polityka idzie tą samą drogą, ale z partią Demokratyczną jako pokrywką /hasłem/. Kalifornia była terenem doświadczalnym gdzie PAC'owski M. Ralbone lewicowiec, i G. Timmes z Pasadena stanowy prezes CIO odegrali poważny wpływ na Delegatów Konwencji Demokratycznej. - Oni przewodniczyli kalifornijskiej delegacji, - Na tej konwencji każdy z przemysłowych stanów posiadał bojówkę złożoną z delegatów PAC. -

Kongresman V. Marcantonio ulubieniec PAC i komunista otrzymał nominację przez Republikanów, Demokratów i Partię Pracy, używając taktyki Towuley'a podobnie jak Hillman przy opanowywaniu ALP w Stanie New York.

Towuley nie posiadał takich funduszy jakich związki potrafią dostarczyć. PAC do dnia 1.6.44. wydał tylko 189.112 z sumy \$669,764 otrzymanej z CIO.

Ich plan na kampanję opiewa na \$ 5000,000 - Jest to poważna suma lecz ludzie partji nie uważają tego jako zwykłego wydatku lecz jako wydatku na inwestycje. Strajk lub też zaburzenie w niezorganizowanym przemyśle wrogiem administracji może kosztować dużo więcej.

Po wyborach wydatki będą zmniejszone ale PAC spodziewa się dodatkowych korzyści od liderów politycznych.

Wydatki te są rozpatrywane jako prowizja, z punktu Smith Connally Act, jest to nieprawne /wydatki na kampanję wyborczą/.

Komitet wydatków kampanji senackiej pod przewodnictwem demokracji T.F. Green, daje cichą zgodę PAC do dnia dzisiejszego, ostrzega jednak przed wydatkami na przyszłość.

Ale Senatorowie idą tylko za lojalną opinią prokuratora Biddle. W/g p. Biddla istnieje różnica między wydatkami na partję lub ich kandydatów i wydatkami na ogólne cele edukacyjne obywatelskie. On także zaznaczył, że kampanie prawyborcze federalne i kampanie na urzędy Stanowe nie są kryte prawem.

Adwokaci Hillmana dowodzą dalej, że Act ten zabrania kontrybucji zasilania ale nie zabrania wydatków dotyczących bezpośrednio unii. Widocznie w Akcie Smith Connally Act jest dużo niedociągnięć.

Niewątpliwie czynności PAC rozszerzają się i legalne badania działalności finansowej powinny być zaostrzone. Ale chociaż Komitet Kongresowy będzie uważał niektóre wydatki za legalne albo nie legalne nie odniesie to żadnych wpływów na PAC.

Mimo wszystko jednak prokurator a nie Komitet ma najwyższą odpowiedzialność za pociąganie do odpowiedzialności winnych przekroczenia prawa i tylko sądy decydują o Statucie.

Czwarte kandydowanie.

Dla uniknięcia zaburzeń PAC ostatnio stworzył komitet dla prowadzenia kampanji na zasadzie ochotniczych kontrybucji nie zabronionych przez Connally lub Hatak Act.

Opiekunem unijnym Komitetu jest National Political Action Committee do którego ma się przyłączyć National Farmers Union i liberalni "Outside Labor's ranks" NPCA będzie lansować minimalny dar i dol. od każdego sympatyka lub członka CIO.- b. Sen. W. Norris wymieniany jest jako prawdopodobny prezes komitetu. Funkeją PAC'a jest obszczenie całej Ameryki dla przeprowadzenia czwartego wyboru Roosevelta.

W czterech latach od czasu wyborów w 1940 maszynerja Partji Demokratycznej okazała wyraźne znaki zniszczenia i zdeorganizowania dyscypliny partyjnej. Co okazało się w różnicach w żonie demokratów w Kongresie.

Rezygnacja senatora Backley'a z przywódcy większości senackiej pokazała istniejące nieporozumienia partyjne, kiedy tyłu z najleprzych działaczy partyjnych tak czynnych w wyborach 1932 i '36 r. zostali usunięci w cień, politycy demokratyczni w Białym Domu pozostali nadal u władzy.

Jest zrozumiałe, że polityka Białego Domu jest w tym by PAC wszedł do partji i wziął w ręce władze celem zocementowania pewnego rozkładu.

Każda pomoc przyjmowana ohetnie.

Kombinacja drugorzędnego przywódcy i wewnętrznego niezadowolenia, nie jest pomocną na kandydata, na stanowisko przywódcy politycznego.

Jest to b. niebezpieczne dla Prez. Roosevelta, ponieważ tego roku Republikanie są b. agresywni i powni siebie. Czuje się w powietrzu powiew zwycięstwa Republikanów i mało jest republikanów którzy tego nie czują. Republikanie będą pewni siebie do ostatniego obliczenia głosów. Dlatego też jeżeli wielcy politycy New Deal nie będą mogli odnowić swą organizację i zakleić istniejące pęknięcia i uspokoić buntowników to polityczną potrzebą będzie likwidacja pewnych elementów i zastąpienie innymi. Obydwaj przywódcy PAC i ważne figury Demokratyczne uważają, że nowy kurs musi być obrany tego roku i że zwycięstwo prezydenta może być wątpliwe bez pełnego poparcia PAC. R. Hannegan prezes Narodowego Komitetu Demokratycznego oświadczył już że nawet komunistycznego poparcia nie odrzuci.

PAC rozpoczęło pracę z wielką energją by wykazać wielką ilość

zarejestrowanych ich sympatyków. Uchylenie się od rejestracji musi być przypominane gdyż przez nierejestrowanie się więcej Amerykanie nie głosują niż przez "poll tax".

Każda kampania polityczna powinna zacząć się od rejestracji i PAC to zastosować.

Niektóre związki poszły tak daleko że wymagają rejestracji od swoich członków.

Jeden z związków The International Long Shoremens and Warchosenmen's Union Lokal 6nr. San Francisco przyjął za zasadę rejestrację przypuszczalnych członków przed wydaniem legitymacji związkowej.

Inne związki zadawalniają się intensywną propagandą rejestracyjną.

Emisarjusze PAC rozjechali się po całym kraju celem stworzenia armii, lokalnych politycznych pracowników i zakładania politycznych organizacji. W dodatku rozrzućli masę propagandowej literatury, Buklet elekcyjny United Radio and Electrical Workers jest jednym z przykładów który na 162 stronicach podaje cały plan polityczny widziany przez PAC, oraz przedstawia program powojenny oczywiście w celu zjednięcia sobie jak najwięcej zwolenników.

Podobny Buklet wydany przez J. Cuiran prezesa National Maritime Union.

PAC jest spadkobiercą tradycji New Deal'a politycznej współpracy ze związkami tak jak to było 1936, kiedy Roosevelt został wybrany poraż 2-gi.

Wówczas to związki wyszły ze swej depresji organizacyjnej organizujące w sobie 5000.000 pracowników - CIO było wówczas tylko Komitetem wchodzącym w skład AFK.

Kiedy J. Lewis, S. Hillman, D. Dubiński i inni planowali zorganizowanie - niezorganizowanych przemysłów, nie dążyli oni do wprowadzenia rozłamu w AFL ale do zreorganizowania go i przejęcia kontroli nad nim.

Ale rozłam następował szybko podobnie jak obecnie w partii demokratycznej pomiędzy pewnymi elementami.

Dla zgrupowania możliwie największej liczby związków zawodowych i sympatyków za kandydaturą Roosevelta w 1936 r. CIO powołało do życia specjalny Komitet par. Labor's Man Partisan League, na czele którego stanął G.L. Berry, prezes "Pressmen's Union" zaś S. Hillman został jego głównym adjutantem. Komitet ten stworzył swe oddziały stanowe nie rozwijając jednak politycznej strony poszczególnych destryktów wyborczych.

W roku 1940 komitet ten odegrał minimalną rolę - gdyż był to okres zbliżenia Hitler-Stalin a komunistyczne związki i ich przyjaciele zwalczyli Roosevelta jako agenta Wall Str. i "warmonger". Kiedy związki pracy niekomunistyczne wypowiedziały się za Rooseveltem, J. Lewis ówczesna głowa CIO - poszedł za Wilkim tracąc w ten sposób swoje królestwo.

Tak długo jak liderzy związków zawodowych ograniczali się tylko do spraw obrony pracowników, jak to skrócenia godzin pracy i polepszenia warunków pracy i t.p. ich filozofia polityczna mało interesowała społeczeństwo amerykańskie. Ale kiedy związki te wchodziły do życia politycznego i uzyskują władzę, mogą bezpośrednio wpłynąć szkodliwie na życie i dobrobyt obywatela. W polityce kierunek liderów związków powinien mieć na względzie nie tylko interes związków ale całego kraju. /publiczny/.

Idea Bowdera

W ślad za raportem Dies Committee, wielu przeciwników PAC, podniosło kszysk komunistki, PAC jednak nie jest komunistycznym. Jeżeli CIO było ojcem ^{PAC} to partja komunistyczna była przynajmniej jego ojcem Chrzes-tnym. Jest w tym to co swego czasu nazwał Huxley "dogodnym zbiegiem okoliczności" i co rzuca światło na tę sprawę.

Wcześniej tego roku partja komunistyczna ogłosiła rozwiązanie swe, jako partii politycznej i możliwe zorganizowanie się jako Communist Political Association, które byłoby w długotrwałym związku z siłami większymi aniżeli ona sama.

Browder był buchalter z Kansas, który odsiedział karę w więzieniu jako fałszerz paszportu i który z łaski Stalina przez długi czas był na czele partji komunistycznej w Ameryce oświadczył "Praca musi zrozumieć że nie może tylko zwracać się do Prezydenta o pomoc, lecz musi ona także pomagać jemu w zwalczaniu politycznych przeciwników, oraz że praca musi wejść w politykę szerzej łącząc się z prądami progresywnymi, średniej klasy elementami jak również z urzędnikami i kapitalistami.

Wszystkie wysiłki pracy powinny być złączane i zjednoczone dla zagwarantowania elekcji 1944, kontynuowanie polityki Roosveltowskiej, zwycięstwa wojny i ustalenia pokoju.

ECHA BOLSZEWIZMU

Ciało wykonawcze CIO, stworzyło PAC. Z jej 49 członków, 18 jest uznanych jako zwolenników krętych dróg komunistycznej linii, z bardzo zmiennym stopniem lojalności. Niektórzy z nich przystąpili do partji komunistycznej pod nową ukrytą nazwą "Stowarzyszenie Wychowawcze". Inni byli członkami partji w zmiennych okresach czasu. Zdolność tych 18 do przetrzucenia się z jednego trapezu do innego musi wzbudzić zazdrość "flying wallendes". W dodatku do leaderów wymienionych dwu grup nie komunistów jak Sidney Hillman i Philip Murray i komunistów jak i ich sympatyków, jest tam też 3-a grupa wysoko postawiona w Radzie PAV i CIO. Jest to grupa tak zw. dawnej "milioji" socjalistycznej partji z roku 1934, grupa ta zajęła stanowisko zupełnie podobne do tego jakie Lenin zajmował w czasie wojny, zalecając rewolucyjny defetyzm jeżeli Stany Zjednoczone musiałyby wejść do wojny, ponieważ wszystkie wojny są "imperjalistyczne".

Byli oni zwolennikami zjednoczenia się z komunistami i żądali zastąpienia "fałszywej demokracji kapitalistycznego parlamentaryzmu przez prawdziwą robotniczą demokrację" co jest oczywiście językiem bolszewików z przed 1935. Dziwne wędrówki zostały dokonane przez wielu lewicowych polityków w ostatnich 10 leciu.

Philip Murray jako demokrat i Sidney Hillman polityczny nowiejusz nie musieli używać zbytnio perswazji by przekonać członków zarządu o konieczności pogrążenia ich unji w polityce aż po szyję. Na długi przed powstaniem CIO byli oni zwolennikami teorii "unje muszą stać się dla osiągnięcia także sukcesu na polu ekonomicznym, narzędziem politycznym, co w rezultacie musiałyby doprowadzić do opanowania całej politycznej struktury kraju. Jako przykład odnawiania się demokratycznej partji widać, połączenie się ostatnio dawnej komunistycznej "Labor Party" z demokratyczną w Stanie Minnesota, przy błogosławieństwie Białego Domu.

Innym przykładem jest postawienie kandydatury Daniela Hoan, długoletniego socjalistycznego mayora miasta Milwaukee na gubernatora stanu Wisconsin, i Andrew Biemiller do Kongresu z Demokratycznej listy.

Biemiller był dawnym milicjantem partji socjalistycznej oraz autorem rezolucji uchwalonej w Detroit 1934 nawołującej do zastąpienia "fałszywej demokracji kapitalistycznego parlamentaryzmu przez prawdziwą robotniczą demokrację. Napływ ex-milicjantów socjalistycznej partji, komunistów i ich sympatyków oraz różnego gatunku radykałów do Jeffersonowskiej partji jest zupełnie wystarczającym powodem do bezsennych nocy dla starej daty demokratów.

W wewnętrznej polityce komuniści zgodzili się całkowicie na wszystkie propozycje poczynione przez Prezydenta łącznie z przymusem pracy nawet w obliczu gwałtownej opozycji William Green'a, Phillipa Murraya i wielu innych liberałów. Są oni bardziej entuzjastycznie ustosunkowani do 4 kadencji Prezydenta, niż jakiegokolwiek leader demokratycznej Partji.

W polityce zagranicznej sprawozdawca PAC zaakceptował komunistyczny kamień probierczy lojalność dla "Teheranu". Teheran stał się świętym słowem dla komunistów symbolizujący współdziałanie z Rosją. Niektórzy amerykańscy podejrzewają że należy rozumieć to, ustępstwem wobec Stalina, które daje Rosji wolną rękę w wschodniej i centralnej Europie.

Komuniści są w PAC - z całym ich sztucznym entuzjazmem i z tym co dla nich wydaje się ich duszą. W polityce nie weszli oni w żadne związki małżeńskie. PAC nie jest komunistycznym jak dotychczas. Niebezpieczeństwo tkwi w tym, że komuniści chcą opanować ją całkowicie i przez nią uzyskać niesłychany wpływ na demokratyczną partję. Osiągnęli oni to przez American Labor Party i tam nie ma granic ich wybujałych ambicji. Być może, że Earl Browder a nie Sidney Hillman wypknie jak dominująca polityczna figura w PAC jak również ALP.

Wóz dla Komunistów.

Ani Hillman, ani Murray, ani żaden z bardziej znanych regionalnych dyrektorów nie są komuniści. Znam Hillmana osobiście od 27 lat. Od czasu do czasu radzono mi się w sprawie zjednoczenia pracowników odzieżowych, byłem bez przerwy od 1924 doradcą największej unji z tej organizacji "New York Joint Board". Mogę zaręczyć, że Hillman nie jest komunistą i że on w rzeczywistości walczył z powodzeniem z komunistami w swojej własnej unji. Ale on i Murray są skłonni współpracować z komunistami ponieważ pomagają oni im do urzeczywistnienia ich politycznych aspiracji.

Komuniści pracują z nimi w CIO od 9 lat z wzajemną korzyścią. Nie istnieją żadne skrupuły po ich stronie do rozszerzenia pokrewieństwa wynikłego z symbiozy na narodową politykę. John Lewis, który kiedyś był bohaterem dla komunistów, opisał rolę komunistów w tworzeniu i organizowaniu CIO, dodając że obaj, Hillman jak i Murray są "niewolnikami" komunistów. Bezpośrednie zerwanie z komunistami w CIO mogłoby spowodować rozłam, a następstw rozłamu obawiają się obie strony.

Dla komunistów PAC ma być wozem przy pomocy, którego wyjechali by na szerokie tory polityki wewnętrznej, tak jak CIO wcisnęło się do ruchu związków zawodowych na skalę ogólnie krajową. Działalność komunistów i wpływy będą stale osłabione przez leaderów ogólnie szanowanych. Leaderzy nie mający nic wspólnego z komunizmem są najbardziej wygodną tarczą przeciwko atakom. Wielka liczba sympatyków komunizmu i najemników partyjnych zostanie przemalowana na "liberałów" i "postępowych" polityków.

Cała lokalna polityczna maszyna wpadnie w ich ręce i upiększy ich potęgę. Polityczna opieka wzmocni ich w tej samej mierze jak zrobiła opieka związków zawodowych. Pozorne rozwiązanie komunistycznej partji jako politycznego narzędzia jest szczególnie znamienne. Oni wyszli z politycznego partykularzu na szerokie tory polityki krajowej.

Jest to rozgrywka o PAC ale ona nie jest tylko rozgrywką dla demokratycznej partji ale dla całego świata pracy i dla wszystkich Amerykanów. Jest zupełnie nie wystarczającym unikać PAC jak to William Green doradza unji AFL.

Niebezpieczeństwo wynikające z przenikania komunistów do PAC i CIO i do innych amerykańskich instytucji nie wyłączając samego rządu musi być bardziej dobitnie podkreślone, nie tylko jako niebezpieczeństwo dla całego świata pracy ale dla amerykańskiej demokracji.

Komuniści nigdy nie przegrali.

Hillman i Murray wkrótce się przekonają, że nie poraz pierwszy w historii komunistycznej partji każda inna polityczna organizacja która zjednoczyła się z komunistami, nigdy nie wyszła z tego zwycięsko.

Komuniści nigdy nie poszli na współpracę z żadną organizacją bez zapewnionego zwycięstwa nad nią lub rozbicia jej. Współdziałająca nie komunistyczna część organizacji wychodziła zawsze pobita z utraconym prestiżem.

W dodatku należy powiedzieć PAC była zawsze uważaną przez wielu działaczy Związków zawodowych za bardzo niebezpieczną broń w ręku małej grupy przewodców robotniczych. Ci, krytycy twierdzą, że oddanie kontroli nad polityczną organizacją urzędnikom unijnym, nie członkom partji jako obywatelom jest pogwałceniem jednej z tradycji amerykańskiej demokracji.

Podobna klika leaderów może robić różne machinacje w PAC jak również w Demokratycznej Partji, jak robiła w Nowym Yorku ALP mianując swoich ludzi na różne intratne polityczne stanowiska. Rozumie się przez to, że najrozmaitsze typy, które by nigdy nie zostały wybrane drogą publicznego głosowania przenikają do Rządowych instytucji.

Podczas gdy świat pracy ma prawo, albo jak inni liberali twierdzą obowiązek, brać czynny udział w polityce - idea politycznej junty "dostarczycieli głosów robotniczych" jest wstępną dla amerykańskiej psychologii szczególnie odkąd zawsze gotowy apart unijny może być z łatwością obrócony w potężne polityczne narzędzie poparte przez bogate unijne zasoby. Podobna polityczna machina jest dostatecznie niebezpieczna w uszcziwych rękach - w złych rękach może stać się groźbą dla dobra ogółu i bardziej trudną do pokonania jak jakakolwiek organizacja zbudowana dotąd przez Republikanów albo Demokratów.